

הקצה

נבין איך לגלות את כוח הנשמה המאירה
גם כשלא נראה הכל נראה בשגרה

את 6

אמונה: איך היה לך אתמול?

רעיה: דווקא בסדר. ב"ה הכל הלך טוב. התלבושת היתה מוכנה, הגעתי לבית הספר בזמן, אין לנו שום מבחן, ואפילו היתה תכנית נחמדה. התחלתי את היום בשמחה, וגם חזרתי הביתה בשמחה.

אמונה: אצלי היה ממש קשוח. על הבוקר נזכרתי שיש מבחן ובכלל לא התכוננתי אליו. כל מה שיכל להסתבך - הסתבך, וכך הגעתי באיחור. דבר גרר דבר, וכשחזרתי הביתה הייתי ממש שבורה...

רעיה: האמת שגם לעם ישראל יש תקופות מאירות ותקופות יותר מאתגרות. יש תקופות שבהם קשה לבני ישראל, ויש להם גזירות על קיום התורה ומצוות. ואז, "כתית למאור" - הקושי והנסיונות מביאים את גילוי המאור, עצם הנשמה. לעומת זאת, יש תקופות בגלות שבהם יש לבני ישראל הרחבה ושפע. גם ברוחניות - הם יכולים לקיים מצוות בלי הפרעות, וגם בגשמיות - הם עשירים ויש להם מה שהם צריכים. לכאורה, הכל נראה טוב.

אמונה: אז בזמנים כאלו, שהכל נראה טוב, או ביום מוצלח - כמו שהיה לך אתמול - מה קשור "כתית למאור"? על מה יש לנו להשבר, אם הכל מצוין? ואם אין נסיונות וקשיים: מה יעורר את עצם הנשמה?

רעיה: גם בתקופות הטובות יותר של הגלות, בני ישראל עדיין יכולים וצריכים להיות שבורים מעצם העובדה שהם בגלות. "כתית למאור" זה בזמן הגלות. גם אם ביום יום, הרבה דברים הולכים לי טוב, עדיין יש סיבה מספיק טובה להיות 'כתית'. אין לנו בית מקדש, לא מרגישים קדושה בכל דבר. לכן, טבעי ומתאים שיהודי יהיה נשבר ועצוב מכך שנמצאים בגלות. העֶצֶב הזה, זה מה שמביא אותנו למאור, לעצם.

אמונה: אם טוב גם בגשמיות וגם ברוחניות, אז למה להיות שבורים?

רעיה: "כי רצונו האמיתי של כל אחד מישראל הוא שיהיה גילוי אלוקות, ועד שזה (גילוי אלוקות) נוגע לעצם מציאותו, ולכן, זה שבזמן הגלות אין מאיר גילוי אלוקות כמו שהיה בזמן הבית, הנה מזה עצמו הוא לגמרי שבור, כתית".

אמונה: בעצם, ליהודי ממש קשה עם זה שאין גילוי אלוקות, שאין בית מקדש! זה לא משנה אם טוב לנו באופן אישי או לא, אנחנו רוצים גאולה!! רוצים שיהיה גילוי של אלוקות בכל העולם כולו!

רעיה: הצמח צדק סיפר שאדמו"ר הזקן היה נוהג לומר לקב"ה: "אני לא רוצה שום דבר. לא רוצה את הגן עדן שלך, לא רוצה את העולם הבא שלך, רוצה רק אותך בעצמך!"

אמונה: מכך שאדמו"ר הזקן נהג לומר כך, ובמיוחד אחרי שהצמח צדק פירסם זאת, יש לכל יהודי את הכח שעיקר רצונו יהיה גילוי אלוקות.

רעיה: שהדבר שיהודי הכי הכי ירצה, זה שיהיה גילוי אלוקות בעולם! למרות שאני שומרת תורה ומצוות וב"ה שמחה בזה; יש לי חברות, בית, הורים ומשפחה, הצלחה בלימודים, וממש כל מה שאני צריכה בחיים; זה לא מספיק, כי זה עדיין בגלות. אני רוצה גאולה.

אמונה: ממש כך! הרצון הזה, מגיע מעצם הנשמה, מהמקום הכי פנימי שלנו. הרצון לגאולה ולגילוי אלוקות בעולם, הוא חלק עצמי מאיתנו.

רעיה: כל כך הרבה פעמים אנחנו מתפללים שתבוא הגאולה, כי זה הדבר שהכי בוער לנו. יהודי "מבקש שלוש פעמים בכל יום (או יותר) ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, שאז יהיה גילוי אלוקות ועד לגילוי העצמות".

אמונה: שנזכה כבר, אמן!

את י'

רעיה: זה לא פשוט למסור את הנפש ולרצות גאולה, בזמן של שפע והרחבה.

אמונה: נכון

רעיה: יש יהודים שהיו ברוסיה, שהיו שם גזירות ממש אימות נגד קיום תורה ומצוות, והם עמדו בזה במסירות נפש וקיימו תורה ומצוות. אבל אחר כך, כשהגיעו לאמריקה, פתאום הם פחות הקפידו.

אמונה: אני גם רואה את זה בעצמי לפעמים. בימים שיש לי בוקר עמוס ולחץ, ואיחרתי לכיתה והיה מבחן בשיעור הראשון וכל הדברים המעצבנים שיכולים לקרות, אני ממש משתדלת להשלים תפילת שחרית במהלך היום, למרות שזה מורכב. אבל לפעמים בשבת בבוקר, שיש לי את כל הזמן שבעולם, פתאום אין לי כח להתפלל, ולא כזה מתחשק לי.

רעיה: כי כשקשה לנו, מתגלה עצם הנשמה, שמעורר את מסירות הנפש. אנחנו צריכים לפעול שזה יתגלה גם כשכך טוב לנו.

נסר יוחי

יהודי רוצה להתחבר לקדושה
כשקשה - באופן טבעי עולה תפילה ובקשה,
אך גם כשטוב לנו, והכל בשפע ונפלא,
לא נפסיק להתפלל ולבקש: גאולה.
כי עצם המצב של גלות
מעורר בנו שבירה וגעגועים לאלוקות.